

המְרַכְבֵּה העֲלִינָה (במְרַכְבֵּה הַתְּחִינָה) להיות הכל אחד, אז יצא קול מאותו מקום עליון קדוש שנקרא שמים, וכנס את כל אותם קדושים שלמטה, וכל אותם גדולים קדושים ומחנות העֲלִינִים, להיות כלם מזמנים כאחד. זהו שכתוב ויקהל משה, זה סוד של שמים. את כל עדת בני ישראל - אלה הם שנים עשר מחנות עליונים קדושים.

ויאמר אליהם. ומה אמר? זה הדבר וגו', קחו מאתכם תרומה, התתקנו כלכם להעלות עליכם ולטל עליכם כבוד הכסא הקדוש לעלות למעלה.

הפרידו מכם אותם נכבדים, אותם גדולים עליונים להעלות את אותה תרומה, סוד הכסא הקדוש, להתחבר באבות, (בבעלה), שהרי הגבירה אינה ראויה לבא לבעלה אלא באותן בתולות עלמותיה, שיעבאו עמה ומנהיגות אותה, עד שמגיעה לבעלה, כמו שנאמר (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגו'. וכל כך למה? כדי לבא להתחבר עם בעלה.

בר נדיב לבו - אלו אותם ארבעה מחנות עליונים שבכללם כלולים כל אותם שאר המחנות, ואלה הם שיוצאים באבות העליונים שנקראים נדיבים, כמו שבארנו, שכתוב (במדבר כא) פרוה נדיבי העם, אלו האבות.

יביאה, לא כתוב יביאה, אלא יביאה, ליחד הכל כאחד. וכן לא כתוב יביא, אלא יביאה, להעלותה לבעלה בכבוד כמו שצריך. את תרומת ה' - את הרבות כל אותם המחנות העליונים האחרים, לחבר הכל כאחד, והם שנים עשר בכלל אחד. זהב וכסף. ונחשת. תכלת. וארגמן. ותולעת שני. ושש

קדשא בריך הוא, ליחדא רתיכא עלאה (ס"א ברתיקא תתאה) למְהווי כלא חד. פדין קלא נפיק, מההוא אתר עלאה קדישא, דאקרי שמים, וכניש כל אלין קדישין דלתתא, וכל אינון רברבן קדישין, ומשריין עלאין, למְהווי כלהו זמינין פחדא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה, דָּא רְזָא דְשָׁמַיִם. אַתְּ כֹּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵלִין אֵינוּן תְּרִיסַר מְשָׁרְיִין עֲלָאִין קְדִישִׁין.

ויאמר אליהם. ומאי קאמר זה הדבר וגו', קחו מאתכם תרומה, אתתקנו כלכון, לסלקא עלייכו, ולמיטל עלייכו, יקרא דכרסייא קדישא, לסלקא לעילא.

אפרישו מנייכו אינון יקירין, אינון רברבין עלאין, לסלקא לההיא תרומה, רזא

דכרסייא קדישא, לאתחברא באבהן, (נ"א בבועלה) דהא מטרוניתא לא אתחזי למיתי לבעלה, אלא באינון בתולתן עולמתהא, דייתון עמה, ומדברין לה, עד דמטת לבעלה, כמה דאת אמר, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה וגו', וכל כך למה, למיתי לאתחברא בבעלה.

בר נדיב לבו, (שמות לה) אלין אינון ארבע משריין עלאין, דבכללא דלהון פלילין, כל אינון שאר משריין, ואלין אינון דנפקן באבהן עלאין, דאקרון נדיבים. כמה דאוקמוה, דכתיב, (במדבר כא) פרוה נדיבי העם, אלין אבהן.

יביאה, יביאה לא כתיב, אלא יביאה, ליחדא כלא פחדא. וכן יביא לא כתיב, אלא יביאה, לסלקא לה לגבי בעלה ביקרא, כמה דאצטריך. את תרומת יי', את לאסגאה, כל אינון משריין עלאין אחרנין, לאתחברא כלא כחדא, ואינון תריסר בכללא חדא. זהב. וכסף. ונחשת. תכלת. וארגמן. ותולעת שני.